

اسد بخارایی

اسد بخارایی (a.sad-e.bo.xa.ra.i)، اسد گلزاده بخارایی، فرزند گل، روستای شوگان ناحیه پیشکوه بخارا ۱۹۳۷م - شاعر تاجیکستانی. در ۱۹۵۴م دوره دبیرستان را در روستای زادگاه خود به پایان رساند. در ۱۹۵۸م رشته زبان و ادبیات فارسی تاجیکی را در دانشگاه آموزگاری دوشنبه به پایان برد و تا ۱۹۶۸م در دبیرستانهای بخارا در رشته خود به تدریس پرداخت. پس از آن، در بخش تاجیکی رادیوی محلی سرگرم کار شد. بیشتر برای کودکان شعر سروده است. اشعارش در مطبوعات تاجیکستان و ازبکستان منتشر شده است. از آثارش: مرغابی چه میگوید؛ لفظ شیرین.

منابع: ادیان بخارای شریف، ۷ - ۱۴؛ گلزار جاویدان، ۹۲/۱؛ اسدگل زاده، «درد شعر»، بخارای شریف، پنجم جولای ۱۹۹۳م.

قبادیانی

Асади Бухорӣ

Асади Бухорӣ, Асадгулзодаи Бухорӣ, фарзанди Гул, рустои Шугони ноҳияи Пешкӯҳи Бухоро 1937 - , шоири тоҷикистонӣ. Дар 1954 давраи дабиристонро дар Донишгоҳи омӯзгории Душанбе ба поён бурд ва то 1968 дар дабиристонҳои Бухоро дар риштаи худ ба тадрис пардохт. Пас аз он дар бахши тоҷикии радиои маҳаллӣ саргарми кор шуд. Бештар барои кӯдакон шеър сурудааст. Ашъораш дар матбуоти Тоҷикистон ва Ёзбекистон мунташир шудааст. Аз осораш: “Мурғобӣ чӣ мековӣ?”, “Лафзи ширин”.

Манбаъҳо: “Адибони Бухорои шариф”, 7-14; “Гулзори ҷовидон”, 91/1; Асадгулзода, “Дарди шеър”, Бухорои шариф, 5 июли 1993.

Қубодиёни

Донишномаи адаби форсӣ. Адаби форсӣ дар Осиёи Миёна. – Техрон:
Интишороти вазорати фарҳанг ва иршоди исломӣ, 1380, ҷ. 1,
саҳ. 101.